

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **V. Ch. D.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2013, č.j. OAM-11/ZA-ZA06-ZA04-2013,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

III. Odměna tlumočnice paní M. K., bytem P. 42, B., ve výši 385,-Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 10.1.2013 podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. 5.2.2013 mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2013, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasí, neboť dle jeho názoru správní orgán v předchozím řízení porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí považuje za nepřesvědčivé, dále došlo k porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kdy žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Došlo také k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť

odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy.

Uváděl dále, že ve vztahu k právnímu stavu tvrdí, že správní orgán se dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující hmotněprávní pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Je přesvědčen o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihradil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu.

Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdí, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné ust. § 12 zákona o azylu, odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru, který byl s žalobcem proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a který má k dispozici žalovaný. Domnívá se, že správní orgán se nedostatečně vypořádal především se skutečností, že na území ČR žije jeho přítelkyně a jejich společná dcera. Přítelkyně získala příslib udělení státního občanství ČR a dcera zde pobývá v rámci trvalého pobytu. Má zdravotní problémy, kvůli kterým vyžaduje soustavnou péči a přítomnost žalobce na území ČR. Svoji rodinu, která je na žalobci do značné míry závislá, proto nemůže opustit. Nedovede si představit, že by vycestoval zpět do Vietnamu a rodinu tu ponechal bez toho, že by o ni bylo postaráno. Dle jeho názoru správní orgán nedostatečně posoudil, zda v jeho případě s přihlédnutím k tvrzeným okolnostem není na místě udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Na základě výše uvedených skutečností považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, domáhal se proto jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že z výpovědi samotného žalobce je patrné, že o mezinárodní ochranu nežádá z důvodů azylově relevantních. Jeho snahou je výlučně si v ČR legalizovat pobyt, aby zde mohl nadále pobývat se svojí přítelkyní a dcerou, oběma stále státními příslušnicemi Vietnamské socialistické republiky. Jmenovaný pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Vzhledem ke skutečnosti, že si nezažádal včas o jeho prodloužení, nebyl mu tento prodloužen. Poté se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j.: 5Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, dle kterého „...*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR*“.

I když je situace žalobce a jeho touha pomáhat přítelkyni a dceři z lidského hlediska pochopitelná, skutečnost, že by na nějaký čas musel odcestovat do Vietnamu, aby si vyřídil nové povolení k pobytu, nelze považovat za důvod, pro který by mu nyní měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Úprava společného života je jeho svobodným rozhodnutím, které však musí být jako každé jiné jednání v mezích právních norem. Spolu s přítelkyní a dcerou žije ve společné domácnosti navíc i její matka, která jmenovaným může jistě pomáhat. I když žalobce uvedl, že matka přítelkyně je nezaměstnaná a nemůže jim finančně pomoci, poukázal žalovaný na zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, z něhož

vyplývá, že i žalobci jako žadateli o udělení mezinárodní ochrany nemůže být po dobu 12 měsíců ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydáno povolení k zaměstnání.

Správní orgán sdělil, že je přesvědčen o tom, že jak ve vztahu k § 12, tak i ve vztahu k § 13, 14, 14a) a 14b) zákona o azylu, je jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) téhož zákona, plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Pro zrušení správního rozhodnutí není dle jeho názoru dán zákonný důvod. Správní orgán zjistil náležitě skutečný stav věci. Konstatoval, že podaná žaloba dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal pak na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ze správního spisu bylo zjištěno, že 10.1.2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, z níž vyplynulo, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti a nevyznává žádné náboženství. Není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Je svobodný, v ČR žije jeho družka a dcera, obě zde pobývají na základě trvalého pobytu. Ve Vietnamu žijí žalobcovi rodiče a dvě sestry. Ve vlasti vykonával pomocné práce, v ČR podnikal. Vietnam opustil v srpnu roku 2008. V ČR žil jeho bratranec a on s ním chtěl začít podnikat. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Do Vietnamu se od té doby již nevrátil, měl zde povolen pobyt na základě podnikání. O mezinárodní ochranu žádá nyní proto, že jeho výjezdní vízum mělo platnost do 31.12.2012. Žalobce sice požádal o prodloužení pobytu, ve lhůtě však nepředložil živnostenský list. Nyní se snaží řešit žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny. Českou republiku považuje za cílovou zemi, chce zde žít se svou přítelkyní, která je také Vietnamka, v ČR se však narodila, žije zde její matka a nyní zde žije s žalobcem a jejich společnou dcerou. Obě se totiž narodily již v ČR. Dcera žalobce a jeho přítelkyně má vrozenou srdeční vadu a byla již dvakrát na operaci. Za dva roky by měla podstoupit další operaci, žalobce chce s ní být a pomáhat ji i přítelkyni. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Do Vietnamu se vrátit nechce, protože jeho přítelkyně ještě studuje a dcera je nemocná. Jeho zdravotní stav označil za dobrý.

V pohovoru dne 22.1.2013 pak uvedl, že po skončení všeobecné školy začal v roce 2013 pracovat na nákladní lodi. V roce 2008 se rozhodl odcestovat do ČR za svým bratrancem, který tu podnikal. Po příjezdu začal žalobce podnikat s ním. Nejdříve v Rokycanech, pak v Klatovech a v roce 2011 se přestěhoval do Plzně. To již žil se svou současnou přítelkyní, staral se o jejich dceru. V Plzni pobýval až do svého příjezdu do Zastávky, dokud tedy nepožádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že asi v květnu 2011 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Řízení bylo ukončeno tím, že dne 23.11.2012 obdržel výjezdní vízum s dobou platnosti na 30 dní. Poslední den platnosti víza přicestoval do Zastávky. ČR neopustil, protože zde má přítelkyni, která ještě studuje, a také dceru, která má nemocné srdce a léčí se. Chce zde proto zůstat a o dceru se starat. Protože nezná jiný způsob, jak v ČR zůstat, žádá o udělení azylu. Na dotaz, proč se nevrátí do své vlasti a nevyřídí se nové vízum k pobytu v ČR, uvedl, že v případě odjezdu by musel nějakou dobu ve Vietnamu zůstat a čekat na vyřízení víza. To však dle něho nejde, neboť o přítelkyni a dceru by se neměl kdo starat. Obě, jak v pohovoru uvedl, jsou dosud Vietnamské státní příslušnice, do Vietnamu by s ním však neodjely, neboť se v ČR již obě narodily. Navíc dcera je nemocná a ve Vietnamu by se jen těžko mohla léčit. Přítelkyně s dcerou by nemohla ve Vietnamu pobývat ani krátkodobě, neboť ona ještě studuje poslední ročník gymnázia a dcera v ČR dochází na pravidelné lékařské kontroly, když byla již dvakrát operována. Pokud jde o rodiče jeho přítelkyně, k nim uvedl, že matka přítelkyně žije v Plzni, žalobce, jeho přítelkyně a dcera s ní žily v jednom bytě. Každý však vedl svou domácnost. Matka jeho přítelkyně je nezaměstnaná

a finančně jim nijak nevypomáhala. Otec přítelkyně žije ve Vietnamu. Dále uvedl, že před odjezdem z vlasti v roce 2008 ve Vietnamu žádné potíže neměl, odjel kvůli možnosti podnikat v ČR. V případě návratu do vlasti by, jak předpokládá, žádné potíže neměl.

Ve správním řízení pak doložil žalobce rodný list dcery, lékařské zprávy ohledně zdravotního stavu dcery, sdělení policie o zastavení řízení o správním vyhoštění vůči žalobci a příslib udělení státního občanství České republiky přítelkyni žalobce, i další informace týkající se této žádosti.

U jednání nařízené u Krajského soudu v Brně na 12.6.2013 žalobce zopakoval, že skutečným důvodem, proč požádal o mezinárodní ochranu, je to, že chce žít se svou přítelkyní a dcerou a pomáhat jim. Všichni tři žijí z finančních prostředků, které si žalobce ušetřil za dobu, kdy byl zaměstnán, navíc tu má bratrance, který jim finančně vypomáhá. Znovu zopakoval také důvod, proč přijel do ČR v roce 2008, uvedl, že zde chtěl podnikat. Než přijel do ČR, ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány ani se soukromými osobami a nemá ani obavy, kdyby se musel vrátit, že by ve Vietnamu nějaké problémy měl. Do Vietnamu se nechce vrátit proto, že by neviděl přítelkyni a dceru. Jeho přítelkyně se narodila v ČR a v současné době bylo již rozhodnuto o jejím českém občanství. Má však jít věc ještě vyřídit na úřady.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestli žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud v Brně uvádí, že ani skutečnosti uvedené pod písm. a) ani skutečnosti uvedené pod písm. b) § 12 nebyly v případě žalobce naplněny, jak vyplývá přímo z toho, co uvedl žalobce v průběhu správního i soudního řízení.

Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že

nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 2 uvedeného zákona, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje.

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Krajský soud uvádí, že v případě žalobce nebyla splněna ani žádná z podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci, a to právě s ohledem na skutečnosti, které žalobce sám uváděl.

V podstatě jediným důvodem, proč žalobce z Vietnamu přicestoval do ČR byla skutečnost, že zde chtěl se svým bratrancem podnikat, zde se seznámil se svou nynější přítelkyní, s níž má dítě, jeho přítelkyně se již narodila na území ČR, stejně tak jako jejich dítě, proto žalobce nechce ani na čas ČR opustit, zvláště když jeho dítě má zdravotní problémy a žalobce pociťuje potřebu se o svou přítelkyni a dítě starat.

Na případ žalobce nelze vztáhnout ani ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu, dle něhož rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle odst. 2 písm. a) § 13 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí manžel nebo partner azylanta.

Toto zákonné ustanovení na případ žalobce nelze použít, neboť jeho přítelkyně nikdy nebyla účastníkem azylového řízení, azyl ji tedy nikdy udělen nebyl. Žalobce tedy není rodinným příslušníkem azylanta.

Pokud pak žalobce namítá, že v případě, že by nesplňoval podmínky pro udělení azylu dle § 12 nebo § 14 a) zákona o azylu, měl by mu být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí následující:

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

V případě žalobce však nebylo na místě humanitární azyl udělit.

Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a 13 zákona o azylu, ale v níž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnut. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdosti; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahující výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňující pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem příkladmo zařadil např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezen pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.

Aplikuje-li soud výše uvedené na konkrétní situaci stěžovatele, dospěl k závěru, že v případě žalobce nenastala žádná situace, která by umožňovala udělení humanitárního azylu.

Jak soud již zdůraznil, není zde nic, co by žalobci bránilo situaci vyřešit tak, aby mohl v budoucnu žít se svou přítelkyní a dítětem, když by žalobce na čas vycestoval do Vietnamu za účelem získání pobytu na území ČR. Pokud namítal, že je potřeba, aby vypomáhal své přítelkyni s dítětem a finančně je zabezpečil, soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že s ohledem na situaci, že jeho přítelkyně žije ve společném bytě s matkou a dítětem, tato ji jistě, zvláště když není zaměstnaná s dítětem vypomůže a navíc, žalobce nyní, jak uvedl, zaměstnán není a nyní, pokud je v azylovém řízení ani být nemůže, takže v současné době, pokud přítelkyně s dítětem i on žijí z finančních prostředků, které naspořil z dřívější doby, nic nebrání tomu, aby tyto finanční prostředky své přítelkyni poskytl, aby po určitou dobu z nich mohla živit sebe i dítě, pokud by žalobce za účelem získání pobytu na území ČR byl nucen na čas vycestovat do Vietnamu.

Soud tedy uzavírá, že žaloba žalobce důvodná není a jako takovou ji soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Rozhodnutí o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, žalovaný, jež byl naopak ve věci úspěšný, náklady řízení nežádal a ani mu kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Soud ustanovil žalobci vzhledem k tomu, že nerozumí česky, tlumočnici z jazyka vietnamského, paní M. K., která se zúčastnila 12.6.2013 soudního jednání, aby žalobci tlumočila, to co bylo u soudu řečeno česky a opačně, soudu tlumočila, to co přednesl žalobce. Soudní jednání trvalo 1 hodinu a tlumočnice požadovala dle vyhl.č. 37/1967 § 17 odst. 1 položka 1 za 1 hodinu 350,-Kč, zvýšenou dle § 22 odst. 1 písm. b) o 10% za tlumočení afrických a asijských jazyků, celkem tedy 385,-Kč.

Tato odměna byla tlumočnici přiznána a bude ji vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová